

Vec C-946/19

Návrh na začatie prejudiciálneho konania

Dátum podania:

27. december 2019

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania:

Court of Appeal (England and Wales) (Civil Division)

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

19. december 2019

Odvolateľka:

MG

Odporca:

HH

PRACOVNÝ DOKUMENT

[omissis]

ROZHODNUTIE O PODANÍ NÁVRHU NA ZAČATIE PREJUDICIÁLNEHO KONANIA

NA SÚDNY DVOR EURÓPSKEJ ÚNIE

[omissis]

ROZHODLO SA, ŽE:

1. Podľa článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie sa týmto Súdnu dvoru Európskej únie predkladajú na rozhodnutie tieto prejudiciálne otázky:

(1) Priznáva článok 4 ods. 1 nariadenia (EÚ) č. 1215/2012 („prepracované znenie nariadenia Brusel I“) osobe, ktorá má bydlisko v členskom štáte, priamo vykonateľné právo?

(2) Ak áno:

a) Ak je takéto právo porušené začatím konania proti tejto osobe v treťom štáte, je členský štát povinný umožniť podanie prostriedku nápravy, **[prvá časť rozhodnutia o podaní návrhu na začatie prejudiciálneho konania]**, vrátane vydania súdneho príkazu zamedzujúceho žalobe?

b) Uplatňuje sa takáto povinnosť aj v prípadoch, keď právo, ktoré uplatňujú súdy členského štátu, neumožňuje podať žalobu z uvedeného dôvodu na súdoch takého členského štátu?

2. Dodatočné informácie, ktoré vyžaduje článok 94 („Obsah návrhu na začatie prejudiciálneho konania“) Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, sú uvedené v prílohe tohto Rozhodnutia.

[omissis] **[druhá časť rozhodnutia o podaní návrhu na začatie prejudiciálneho konania]**

PRÍLOHA ROZHODNUTIA Z 19. DECEMBRA 2019

A. [Podrobnosti o zástupcoch strán] [omissis]

1. [omissis]

B. SKUTKOVÉ OKOLNOSTI

2. MG sa narodila v Spojených štátoch. Občiankou EÚ sa stala tým, že vo februári 2017 nadobudla občianstvo Malty. Taktiež má občianstvo Federácie Svätého Krištofa a Nevisu. Bydlisko má v Spojenom kráľovstve (podľa článku 4 ods. 1 prepracovaného znenia nariadenia Brusel I¹).
3. HH sa narodil na Novom Zélande a má občianstvo tejto krajiny. Je tiež občanom EÚ v dôsledku skutočnosti, že vo februári 2017 nadobudol občianstvo Malty. Niekoľko rokov, až do začiatku roka 2019 mal bydlisko v Spojenom kráľovstve (v zmysle článku 4 ods. 1 prepracovaného znenia nariadenia Brusel I), ale v súčasnosti žije na Novom Zélande.
4. MG a HH žili v partnerskom vzťahu od roku 2013 do januára 2019. Neboli manželia, ale žili spolu. Počas tohto vzťahu strany pravidelne cestovali a trávili viac času v zahraničí ako v Spojenom kráľovstve, ale viac času v Londýne (bývali v dome MG) ako na akomkoľvek inom mieste. Strany trávili nejaký čas na Novom Zélande, kde dovolenkovali a navštevovali rodinu HH a tiež si tam kúpili farmu. Tento vzťah ukončila MG.
5. Počas vzťahu si z peňazí MG kúpili rôzne cenné hnutelné a nehnuteľné veci (nachádzajúce sa po celom svete). Tieto veci sú registrované ako majetok MG, ako spoločný majetok MG a HH, iba ako majetok HH, alebo ako majetok spoločností, ktoré ovláda HH. Tieto veci zahŕňajú: i) vilu v Taliansku; ii) farmu a farmársky podnik na Novom Zélande (registrované ako majetok novozélandskej spoločnosti, v ktorej strany vlastnia podiely); iii) športové autá, ktoré sa nachádzajú vo Švajčiarsku; iv) zálohy na nákup športových áut; a (iv) peniaze investované do amerických podnikov v USA.
6. MG tvrdí, že HH ju počas ich vzťahu fyzicky a citovo zneužíval. HH to popiera. MG hovorí, že nakúpený majetok registrovala na meno HH alebo na ním ovládané subjekty len z toho dôvodu, že HH na ňu vyvíjal neprimeraný nátlak. HH to popiera. Hovorí, že MG chcela, aby mal na majetku vlastnícky podiel.

C. PROCESNÉ OKOLNOSTI

C.1 Konanie v Anglicku

7. Vo februári a marci 2019 anglickí právni zástupcovia, ktorí zastupovali MG, na jednej strane a anglickí právni zástupcovia, ktorí zastupovali HH, na strane druhej, komunikovali prostredníctvom listov ohľadom vlastníctva majetku, ktorý HH a MG nadobudli počas uvedeného vzťahu.

¹ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (prepracované znenie); Ú. v. ES L 351, 2012, s.1.

8. MG podala 26. marca 2019 na High Court of England a Wales (United Kingdom) [Vrchný súd (Anglicko a Wales), (Spojené kráľovstvo)] (ďalej len „**konanie v Anglicku**“) návrh na vydanie určovacích rozhodnutí a príkazov namierených proti HH, na základe ktorých malo byť MG priznané vlastnícke právo k majetku. Podstata jej nároku sa zakladá na:²
- 8.1 Princípoch anglického práva spravodlivosti - tvrdí, že pokiaľ HH nepreukáže, že MG mala v úmysle mu majetok darovať, dôsledkom bezodplatnej registrácie vlastníctva majetku na meno HH je skutočnosť, že HH tento majetok spravuje pre MG.
- 8.2 Ustanoveniach anglického práva o bezdôvodnom obohatení - tvrdí, že HH musí vrátiť všetok majetok, ktorý nadobudol v dôsledku nenáležitosti vplyvu na MG alebo neprimeraného správania k jej osobe.
9. Oznámenie o začatí konania v Anglicku bolo doručené HH 28. marca 2019.
10. HH napadol právomoc anglického súdu prejednávajú nárok MG. Rozsudkom z 25. júna 2015 (v „**prílohe B**“) sudca Lavender z High Court of Justice (England and Wales) [Vrchný súd (Anglicko a Wales)] rozhodol, že súd má právomoc konať vo veci nároku MG v súlade s článkom 4 ods. 1 prepracovaného znenia nariadenia Brusel I. Uviedol najmä to, že:
- 10.1 Prepracované znenie nariadenia Brusel I sa uplatňovalo na spor medzi stranami. Výnimka uvedená v článku 1 ods. 2 písm. a) sa neuplatňovala, pretože anglické právo neuznáva vzťahy aký bol medzi MG a HH ako vzťah „ktorý má porovnateľné účinky ako manželstvo“.
- 10.2 HH mal do januára 2019 bydlisko v Spojenom kráľovstve a že to bolo jeho posledné známe bydlisko v čase podania nároku.³
- 10.3 Nárok MG týkajúci sa majetku v Taliansku nepodliehal výlučnej právomoci podľa článku 24 ods. 1 pracovaného znenia nariadenia Brusel I. Nárok, ktorý si uplatňovala, sa týkal práv a povinností medzi MG a HH a nie vecných práv.
11. Sudca tiež rozhodol, že aj keby HH nemal na účely článku 4 ods. 1 prepracovaného znenia nariadenia Brusel I bydlisko v Spojenom kráľovstve (teda by nemal bydlisko v členskom štáte), tak potom by tak či tak bola v prípade

² Žaloba MG bola 12. novembra 2019 zmenená tak, že i) obsahovala aj nárok na náhradu škody od HH za porušenie fiduciárnych povinností v dôsledku zneužitia peňazí investovaných do amerických podnikov a ii) ako žalovaného v druhom rade doplnila švajčiarsku spoločnosť (ktorú ovláda HH).

³ Odvolával sa na rozsudok zo 17. novembra 2011, Hypoteční banka, a. s./Lindner, C-327/10, EU:C:2011:745.

nároku MG založená právomoc, a to na základe uplatnenia pravidiel anglického vnútroštátneho medzinárodného práva súkromného.⁴

12. HH taktiež 25. júna 2019 upustil od pokračovania v konaní o návrhu na prerušenie konania v Anglicku podľa článku 34 prepracovaného znenia nariadenia Brusel I⁵ (hoci formálne neuznal, že ho nebolo možné na toto konanie uplatniť) a High Court of Justice (England and Wales) [Vrchný súd (Anglicko a Wales)] toto konanie formálne zastavil.
13. V rámci konania v Anglicku sa HH zaviazal pred anglickým súdom, že nebude nakladať s majetkom, ktorý je predmetom nároku MG. Okrem toho, MG získala predbežné opatrenie od švajčiarskych súdov (na podporu konania v Anglicku podľa článku 31 Lugánskeho dohovoru z roku 2007⁶), ktoré zakazuje akékoľvek nakladanie so športovými autami nachádzajúcimi sa vo Švajčiarsku.
14. Proti rozhodnutiam High Court of Justice (England and Wales) [Vrchný súd (Anglicko a Wales)] týkajúcim sa právomoci nebolo podané odvolanie. Konanie v Anglicku pokračuje.

C.2 Konanie na Novom Zélande

15. HH podal 25. marca 2019 (teda deň pred začatím anglického konania) na Family Court (New Zealand) [Súd pre rodinné veci (Nový Zéland)] (ďalej len „**konanie na Novom Zélande**“) návrh na vydanie rozhodnutí podľa novozélandského Property (Relationships) Act 1976 (as amended) [Zákon o majetku (vzťahoch) z roku 1976 v znení neskorších predpisov] (ďalej len „**zákon z roku 1976**“) na rozdelenie majetku nadobudnutého stranami počas trvania ich vzťahu.
16. Novozélandský zákon z roku 1976, ak by uplatnil, má tieto charakteristické znaky:
 - 16.1 Uplatňuje sa na rozluku nezosobášených párov, ktoré spolu žili vo vzťahu (zvyčajne minimálne 3 roky).
 - 16.2 Rozlišuje medzi „majetkom patriacim do vzťahu“ a „samostatným majetkom“.

⁴ Uvedené pravidlá anglického práva by sa uplatnili podľa článku 6 ods. 1 prepracovaného znenia nariadenia Brusel I aj bez ohľadu na skutočnosť, že HH bol maltským občanom, keďže nemal bydlisko na Malte. Sudca rozhodol, že ak sa uplatnia pravidlá anglického práva, potom bude existovať dostatočná väzba medzi nárokom MG a Anglickom, ktorá by odôvodňovala doručovanie HH oznámenia o začatí konania mimo jurisdikcie, a že Anglicko bolo *forum conveniens* pre súdne konanie vo veci nároku MG.

⁵ HH podal túto žiadosť 17. júna 2019. MG bola toho názoru, že článok 34 nebolo možné uplatniť, pretože neboli splnené rôzne kritériá uvedené v článku 34 ods. 1.

⁶ Dohovor o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, podpísaný v Lugane 30. októbra 2007 (Ú. v. ES L 147, 2009, s. 5).

- 16.3 Stanovuje, že majetok nadobudnutý počas vzťahu („majetok patriaci do vzťahu“) sa má, až na určité obmedzené výnimky, rozdeliť rovnakým dielom.
- 16.4 Vzťahuje sa na hnutelný majetok nachádzajúci sa kdekoľvek na svete a na nehnuteľný majetok nachádzajúci sa na Novom Zélande.
- 16.5 Potenciálne sa uplatňuje na nehnuteľný majetok nachádzajúci sa na Novom Zélande, a to aj vtedy, keď ani jeden z manželov alebo partnerov nemá bydlisko na Novom Zélande. Potenciálne sa uplatňuje na hnutelný majetok, ak má v čase podania žiadosti aspoň jeden z manželov alebo partnerov bydlisko (ako je definované novozélandským právom) na Novom Zélande.
- 16.6 Podľa práva Nového Zélandu je zákon z roku 1976 zákonníkom, v ktorom sú obsiahnuté všetky práva a povinnosti. Novozélandský súd neumožní uplatnenie cudzieho práva na určenie vlastníctva majetku, ktorý je predmetom nároku.
- 16.7 Novozélandský súd má na základe *forum conveniens* voľnú úvahu pri odmietnutí právomoci vydávať rozhodnutia týkajúce sa hnutelného alebo nehnuteľného majetku.
17. V dôsledku záväzkov HH v konaní v Anglicku nebolo oznámenie o začatí konania doručené MG.⁷ Napriek tomu má o ňom MG vedomosť.

C.3 Návrh MG na vydanie súdneho príkazu zamedzujúceho žalobe

18. V rámci konania v Anglicku MG podal 9. apríla 2019 návrh na vydanie rozhodnutí, ktoré by zabráňovali HH pokračovať v konaní na Novom Zélande (v krajinách so systémom *common law* známe ako „súdny príkaz zamedzujúci žalobe“).
19. MG tvrdila, že podľa článku 4 ods. 1 prepracovaného znenia nariadenia Brusel I má právo byť žalovaná iba v Anglicku.⁸ Tvrdila, že súd je povinný chrániť toto právo tým, že vydá súdny príkaz zamedzujúci žalobe voči niekomu, kto proti nej začína alebo pokračuje v súdnom konaní na súdoch tretieho štátu. Poprípade tvrdila, že toto právo bolo pre súd podstatnou skutočnosťou, ktorú musel vziať do

⁷ V čase podania tohto návrhu na Súdny dvor Európskej únie stále nebolo oznámenie o začatí novozélandského konania doručené MG a anglický súd vydal predbežné opatrenie, a teda ak HH má záujem doručiť oznámenie o začatí novozélandského konania, musí začatie tohto konania najprv oznámiť, aby anglický súd mal možnosť rozhodnúť o tom, či by to malo byť HH umožnené, alebo či by mu v tom malo byť zabránené, a to až do vydania rozhodnutia o záležitostiach uvedených v tomto návrhu na začatie prejudiciálneho konania.

⁸ Na spor medzi stranami sa nevzťahuje ani jedna z výnimiek z článku 4 ods. 1 prepracovaného znenia nariadenia Brusel I.

úvahy pri rozhodovaní o vydaní súdneho príkazu zamedzujúceho žalobe v rámci výkonu svojich obvyklých právomocí podľa common law.

20. Rozsudkom z 23. júla 2019 („príloha C“) sudca Lavender odmietol vydať súdny príkaz zamedzujúci žalobe. Rozhodol, že právne predpisy EÚ nevyžadujú, aby sa takýmto spôsobom chránilo „právo“ osôb s bydliskom na území EÚ, ktoré je uvedené článku 4 ods. 1. Sudca predovšetkým poznamenal, že ustanovenia prepracovaného nariadenia Brusel I neuvádzajú súdny príkaz zamedzujúci žalobe ako prostriedok nápravy pri „porušení“ tohto „práva“. V súlade s uvedeným sudca rozhodol, že neexistuje automaticky právo na vydanie súdneho príkazu zamedzujúceho žalobe.
21. V rámci odôvodnenia sudca vzal do úvahy aj dva predchádzajúce rozsudky⁹, v ktorých Court of Appeal (United Kingdom) [Odvolací súd (Spojené kráľovstvo)] rozhodol, že článok 20 ods. 1 nariadenia 44/2001¹⁰ a článok 22 ods. 1 prepracovaného znenia nariadenia Brusel I priznávajú zamestnancom právo, aby neboli žalovaní ich zamestnávateľom mimo členského štátu, v ktorom majú bydlisko a že konanie proti nim v tretích štátoch malo byť zamedzené vydaním súdneho príkazu zamedzujúcim žalobe. Sudca však uviedol, že anglická doktrína súdneho precedensu mu nepredpisovala, aby rozhodol, že „právo“ osôb s bydliskom v EÚ uvedené článku 4 ods. 1 by malo byť chránené rovnakým spôsobom ako „právo“ zamestnancov uvedené v článku 22 ods. 1.
22. Osobitne po zistení, že neexistuje automaticky právo na vydanie súdneho príkazu zamedzujúceho žalobe, sudca tiež rozhodol, že podľa obvyklého common law sa na samotnú existenciu „práva“ podľa článku 4 ods. 1 nemôže hľadiť ako na významnú skutočnosť pri posudzovaní rôznych faktorov v prospech a proti vydaniu súdneho príkazu zamedzujúceho žalobe. Z tohto dôvodu sudca rozhodol, že konanie, ktoré začal HH na Novom Zélande nebolo šikanózne ani obmedzujúce, a teda neodôvodňovalo vydanie súdneho príkazu zamedzujúceho žalobe.
23. Dňa 29. júla 2019 sudca udelil MG povolenie na podanie odvolania proti rozhodnutiu o zamietnutí vydania súdneho príkazu zamedzujúceho žalobe.

⁹ Samengo-Turner/J&H Marsh a McLennan (Services) Ltd [2007] EWCA Civ 723; [2007] 2 All ER (Comm) 813 a Petter/EMC Europe Ltd [2015] EWCA Civ 828; [2015] 2 CLC 178.

¹⁰ Nariadenie Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. ES L 12, 2001, s. 1).

D. DÔVODY, KTORÉ BOLI PODNETOM PRE PODANIE TOHTO NÁVRHU

D.1 Rozhodnutie Court of Appeal (Odvolací súd)

24. Odvolanie bolo prejednané na Court of Appeal (Odvolací súd) [*omissis*] 3. decembra 2019.
25. Court of Appeal (Odvolací súd) vydal 12. decembra 2019 rozsudok („príloha A“):
 - 25.1 Súhlasil so záverom sudcu, že predchádzajúce vnútroštátne rozhodnutia o vydaní súdnych príkazov zamedzujúcich žaloby na ochranu práv podľa článku 22 ods. 1 prepracovaného znenia nariadenia Brusel I nezaväzovali anglické súdy vo vzťahu k článku 4 ods. 1.
 - 25.2 Vysvetlil, že predtým, ako môže rozhodnúť o vydaní súdneho príkazu zamedzujúceho žalobe, žiada, aby Súdny dvor Európskej únie rozhodol o prejudiciálnych otázkach.
 - 25.3 Vysvetlil, že sa neprikláňa k možnosti akceptovať interpretáciu a účinok článku 4 ods. 1, ktorú zastáva MG, pretože súdny príkaz zamedzujúci žalobe by úplne zabránil HH podať žalobu podľa novozélandského zákona z roku 1976, pretože by nemohol začať konanie vo veci takéhoto nároku v Anglicku.

D.2 Príslušné vnútroštátne právo

26. Oprávnenie anglického súdu vydať súdny príkaz zamedzujúci žalobe vychádza z paragrafu 37 ods. 1 Senior Courts Act 1981 (zákon o vyšších súdoch z roku 1981) [*neoficiálny preklad*], ktorý stanovuje: „High Court of Justice (England and Wales) [Vrchný súd (Anglicko a Wales)] môže rozhodnutím (medzitýmnym alebo konečným) vydať súdny príkaz ... vo všetkých prípadoch, v ktorých sa to súdu zdá byť spravodlivé a vhodné.“
27. Súdne príkazy zamedzujúce žalobám sú namierené proti osobe, ktorá sa snaží viesť súdne konanie na zahraničnom súde, a nie proti samotnému zahraničnému súdu. Porušenie súdneho príkazu zamedzujúceho žalobe je pohrdanie anglickým súdom. Pohrdanie môže byť potrestané odňatím slobody, pokutami alebo zaistením majetku.
28. Anglický súd má právomoc vydať proti HH súdny príkaz zamedzujúci žalobe, keďže žiadosť MG o vydanie tohto prostriedku nápravy bola podaná v rámci a na podporu konania v Anglicku a HH v tomto konaní podlieha právomoci anglického súdu.

29. Rozhodnutie o vydaní súdneho príkazu zamedzujúceho žalobe závisí od voľnej úvahy, hoci anglický súd obvykle vydá súdny príkaz zamedzujúci žalobe vtedy, keď sa žalovaný snaží viesť súdne konanie v inej krajine a žalobca má zmluvné právo byť žalovaný iba v Anglicku (na základe dohody o výlučnej právomoci anglického súdu) alebo ak je konanie v inej krajine šikanózne alebo obmedzujúce.
30. Court of Appeal (Odvolací súd) vysvetlil aké skutočnosti sa zohľadňujú v rámci voľnej úvahy pri vydávaní súdneho príkazu zamedzujúceho žalobe:

[50] ... súdna príslušnosť vo vzťahu k zamedzeniu žaloby sa uplatňuje v prípadoch, ak je to vhodné na zamedzenie nespravodlivosti, pričom sa akceptuje, že je to bez pochyby zásah do postupu zahraničného súdu a že pri výkone tejto právomoci sa musí postupovať obozretne: *British Airways Board/Laker Airways Ltd* [1985] AC 58. Ak je možné podať prostriedok nápravy v dvoch jurisdikciách, anglický súd vydá súdny príkaz zamedzujúci žalobe iba v prípadoch, ak by konanie na zahraničnom súde bolo šikanózne alebo obmedzujúce: *Société Nationale Industrielle Aerospatiale/Lee Kui Jak* [1987] AC 871 (PC). Snemovňa lordov rozhodla, že uvedená hranica je ešte vyššia v konaniach, v ktorých by žalovaný vo veci vydania súdneho príkazu zamedzujúceho žalobe, po jeho vydaní, nemohol začať konanie na inom mieste. Takéto konania sa označujú ako „veci patriace jednému súdu“ a konanie v tejto veci je jeho príkladom. Snemovňa lordov vo veci *British Airways/Laker* rozhodla, že v takýchto možno vydať súdny príkaz zamedzujúci žalobe v zahraničí iba vtedy, ak by konanie v zahraničí bolo tak nespravodlivé, že by mohlo znamenať porušenie práva na spravodlivosť. Lord Scarman to takto uviedol na strane 95:

„Zdôraznil by som, že to stanovuje všeobecne uplatniteľný prístup a princíp. Tento prístup musí uplatňovať obozretne, pretože súdny príkaz, ktorým sa osobe patriacej do jurisdikcie anglického súdu zamedzuje konať o prostriedku nápravy na zahraničnom súde, a ktorá, ak preukáže potrebné skutočnosti, má dôvod na začatie konania, predstavuje skrytý a nepriamy zásah do súdneho konania na takomto zahraničnom súde. Opatrnosť je potrebná aj v prípade forum conveniens, t. j. v prípade, ak je prostriedok nápravy k dispozícii na anglickom, ako aj zahraničnom súde. Jednoznačne je potrebné byť opatrný, ak na anglickom súde neexistuje prostriedok nápravy v súvislosti so žalobným dôvodom, ktorý, ak sa preukáže skutočnosti, zahraničný súd uzná a vykoná.

Napriek tomu je anglický súd oprávnený vydať súdny príkaz aj v druhom uvedenom prípade, ak je podanie žaloby na zahraničnom súde za daných okolností také nespravodlivé, že v súlade s našimi princípmi ‚širokej a flexibilnej‘ spravodlivosti by to bolo možné považovať za porušenie žalobcovho práva na dosiahnutie spravodlivosti. Uvedené právo je oprávnením na ochranu pred začatím konania v zahraničí, ktorého začatie zo strany žalovaného je vo vzťahu

k žalobe za daných okolností neprimerané, a teda protiprávne. Toto právo na dosiahnutie spravodlivosti, aby osoba nebola žalovaná v zahraničí, vzniká iba vtedy, ak je nespravodlivosť takého rozmeru, že anglický súd musí zasiahnuť v záujme spravodlivosti. Takýchto prípadov bude preto málo: ale právomoc existuje a musí sa udržať.“

[51] Dicey¹¹ zrekapituloval účinok tohto princípu takto (na 12-089):

„Správna analýza sa javí byť taká, že vydanie súdneho príkazu obmedzujúceho žalovaného za okolností, kedy to bude v konečnom dôsledku znamenať, že vecný nárok nebude prejednávaný na súde, je silné oprávnenie; a že súd by mal vyžadovať viac ako obvykle presvedčivé zdôvodnenie pre svoje rozhodnutie, že vydanie takého príkazu je to, čo sa žiada v záujme spravodlivosti.“

31. Táto situácia je opísaná ako „**vec patriaca jednému súdu**“. HH sa nemôže domáhať svojho nároku podľa novozélandského zákona z roku 1976 na anglických súdoch, pretože (i) zákon z roku 1976 nie je súčasťou anglického práva a (ii) anglické súdy by novozélandské právo neuplatňovali na spory medzi stranami, ktoré sa týkajú vlastníctva majetku nadobudnutého počas trvania vzťahu. Anglické právo pozná prerozdelenie majetku iba pre prípad rozvodu manželstva alebo civilného zväzku (a nie v prípade rozchodu párov, ktoré spolu žijú).

D.3 Príslušné právo EÚ

32. Právo EÚ neumožňuje súdom členských štátov vydávať súdne príkazy zamedzujúce žalobám, ktoré by bránili osobe vo vedení konania na súdoch v iných členských štátoch (pozri rozsudok z 27. apríla 2004, Turner/Grovit, C-159/02, EU:C:2004:228, v ktorom sa uvádza, že takýto príkaz sa rovná zásahu do právomoci zahraničného súdu a je nezlučiteľný s princípom vzájomnej dôvery, ktorý je základom predchodcu prepracovaného znenia nariadenia Brusel I).

Tento návrh na začatie prejudiciálneho konania sa však týka obmedzenia osoby vo vedení konania na súdoch v tretích štátoch, na ktoré by sa z hľadiska definície nemalo uplatňovať prepracované znenie nariadenia Brusel I.

33. Na podporu svojej žaloby uviedla MG nasledovné:
- 33.1 Kogentné znenie článku 4 ods. 1 („žalujú“) a dôraz na istotu vo vzťahu k právomoci, ktorá je základom prepracovaného znenia nariadenia Brusel I.
- 33.2 Judikatúru Súdneho dvora Európskej únie, ktorá opisuje článok 4 ods. 1 (a jeho predchodcov) ako ustanovenie na ochranu žalovaných a ustanovenia

¹¹ Dicey, Morris a Collins, Conflict of Laws 15th Ed.

prepracovaného znenia nariadenia Brusel I (a jeho predchodcov), pokiaľ ide o priznávanie práv a ukladanie povinností medzi jednotlivcami.¹²

- 33.3 Princípy efektivity a rovnocennosti práva EÚ, ktoré sa týkajú prostriedkov nápravy pri porušení práv a ktoré sú odvodené z práva EÚ. Pokiaľ ide o rovnocennosť, MG tvrdí, že súdny príkaz zamedzujúci žalobe v súvislosti s porušením jej práva podľa článku 4 ods. 1 by mal byť k dispozícii na základe rovnakých podmienok, ako je tento k dispozícii v prospech práva vyplývajúceho zo zmluvy (podľa anglického vnútroštátneho práva) byť žalovaný iba v Anglicku.
34. V odpovedi sa HH opiera o tvrdenia, ktoré predložili jeho predošlí právnici:
- 34.1 Tvrdenia, ktoré uvádza [MG] závisia od konkrétneho výkladu prepracovaného znenia nariadenia Brusel I, ktorý nie je uvedený priamo v tomto nariadení.
- 34.2 Postrehy vo vnútroštátnej judikatúre naznačujú, že nie je nápomocné charakterizovať začatie súdneho konania na inom mieste ako porušenie práva¹³ a že súdny príkaz zamedzujúci žalobe nie je možné vydať za účelom výkonu práv priznaných nariadením, ak je tento „mimo aparátu nariadenia.“¹⁴
- 34.3 Rozsudok vo veci Owusu stanovuje, že súd členského štátu nemôže sám odmietnuť svoju právomoc; nestanovuje inú požiadavku týkajúcu sa zamedzenia konania v inej jurisdikcii.
35. Court of Appeal (Odvolací súd) poznamenal, že súdne príkazy zamedzujúce žalobám nie sú charakteristické pre kontinentálne právne systémy a že výslovné ustanovenia prepracovaného znenia nariadenia Brusel I neobsahujú prostriedok nápravy, ktorého vydanie navrhuje MG. Poznamenal, že určité obmedzené výnimky uvedené v článkoch 33 a 34 predpokladajú existenciu skutočnej voľby súdu. Tento súd takisto uviedol, že povinnosť, ktorú nemožno vylúčiť dohodou strán, týkajúcu sa vynucovania práva podľa článku 4 ods. 1 prostredníctvom súdneho príkazu zamedzujúceho žalobe vo všetkých „veciach patriacich jednému súdu“ by i) nepodporovala účel prepracovaného znenia nariadenia Brusel I, ktorým je uľahčovanie riadneho a harmonického výkonu súdnictva (pozri odôvodnenia č. 1, 3, 16, 21, 23 a 34) a ii) zasahovala do dôležitého princípu rešpektovania súdnej moci tým, že by „zabránila účinku zákonných ustanovení

¹² Napríklad, rozsudok zo 16. júna 1987, Klomps/Michel, C-166/80, EU:C:1981:137; rozsudok z 15. novembra 1983, Duijnste/Goderbauer, C-288/82 EU:C:1983:326; rozsudok zo 17. júna 1992, Handte/TMCS, C-26/91, EU:C:1992:268; rozsudok z 20. marca 1997, Farrel/Long, C-295/95, EU:C:1997:168; rozsudok z 13. júla 2000, Group Josi Reinsurance Company SA/UGIC, C-412/98, EU:C:2000:399; rozsudok z 1. marca 2005, Owusu/Jackson, C-281/02, EU:C:2005:120.

¹³ Eras Eil [1995] 1 Lloyd's Rep 64 na [76].

¹⁴ Eivalis S.A./S.I.A.T. [2003] 2 Lloyd's Rep 377 na [139].

cudzieho štátu“. Uviedol, že by očakával, že takýto zásadný dôsledok by bol v nariadení výslovne uvedený.

vyhotovené týmto súdom

PRACOVNÝ DOKUMENT